

else i sommerhusområder, bortset fra nogle ændringer af redaktionel karakter, videreført uændret i planlovens § 40.

Ved cirkulæreskrivelse af 8. marts 1994 til kommunerne, politiet og anklagemyndigheden udsendte Justitsministeriet en vejledning om håndhævelse af forbudet mod helårsbeboelse i sommerhuse. Vejledningen er udarbejdet af Indenrigs-, Justits-, Miljø- og Socialministeriet i fællesskab og indeholder bl.a. anvisninger på, hvordan tilsynsvirksomheden kan udøves, og en beskrivelse af kommunernes sanktionsmuligheder og muligheder for at videregive oplysninger til politiet i forbindelse med en politianmeldelse.

I forlængelse heraf udsendte Skov- og Naturstyrelsen den 20. marts 1996 et informationsbrev om sommerhusreglerne til samtlige amtsråd og kommunalbestyrelser. I den forbindelse blev opmærksomheden henledt på kommunalbestyrelsernes tilsynsforpligtelse i relation til forbudet mod helårsbeboelse i sommerhuse.

Siden vedtagelsen af planloven i 1991 har spørgsmålet om behovet for regler om anvendelse af boliger i sommerhusområder været til behandling i Folketinget tre gange: første gang i forbindelse med lovforslag nr. L 256, fremsat den 3. maj 1994 (1993-94, FF 10386, 11458, Tillæg A 8783); dernæst i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 44, fremsat den 15. november 1995 (1995-96, FF 922, 3136, Tillæg A 2054). Senest fremsatte Fremskridtspartiet den 3. april 1998 forslag til ændring af planloven med henblik på ophævelse af lovens §§ 40 og 41 (L 51) (1997-98, 2. saml., FF 1148, 2099, 2134, Tillæg A 1405, 1408, Tillæg B 219). Forslaget blev alene støttet af Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti.

3.1 De gældende regler

Planlovens § 40

En bolig i et sommerhusområde må ifølge planlovens § 40, stk. 1, »bortset fra kortvarige ferieophold m.v. ikke anvendes til overnatning i perioden fra 1. oktober til 31. marts, medmindre boligen blev anvendt til helårsbeboelse, da området blev udlagt til sommerhusområde, og retten til helårsbeboelse ikke senere er bortfaldet, jf. § 56, stk. 2.«

Bestemmelsen i § 40, stk. 1, begrænser ikke anvendelsen af boliger i sommerhusområder i sommerhalvåret, d.v.s. perioden fra 1. april til 30. september. Bestemmelsen indebærer derimod, at en bolig i et sommerhusområde som hovedregel ikke må benyttes til helårsbeboelse, d.v.s. som bopæl i perioden fra 1. oktober til 31. marts.

Det skal i den forbindelse præciseres, at der ved bopæl forstås *det sted, hvor man regelmæssigt sover, når man ikke er midlertidigt fraværende på grund af ferie, forretningsrejse, sygdom eller lignende, og hvor man har sine ejendele*. Dette svarer helt til folkeregistreringslovgivningens definition af, hvad der forstås ved en bopæl.

Dette indebærer, at hvis et sommerhus i vinterhalvåret anvendes på en sådan måde, at huset efter folkeregistreringslovgivningen betragtes som den pågældendes bopæl - med den konsekvens, at der er pligt til registrering i CPR på sommerhusadressen - vil anvendelsen af sommerhuset samtidig udgøre en overtrædelse af planlovens § 40, stk. 1, medmindre den pågældende i henhold til reglerne i planlovens §§ 40-41 har ret til at bo i sommerhuset hele året.

Planloven indeholder ikke hjemmel til at fastsætte bindende regler om tilsynet med og håndhævelsen af forbudet mod helårsbeboelse i sommerhuse. Justitsministeriet har dog som nævnt ved cirkulæreskrivelse af 8. marts 1994 til kommunerne, politiet og anklagemyndigheden udsendt en vejledning om håndhævelse af forbudet.

Med denne vejledning har flere kommuner rent faktisk håndhævet bestemmelsen i planlovens § 40, stk. 1.

Folkeregistreringslovgivningen

Der er efter lov om folkeregistrering, jf. lovbekendtgørelse nr. 525 af 30. juni 1998, pligt til at anmelde en flytning til registrering i CPR, uanset at den bolig, som man tilflytter, ikke lovligt kan anvendes til beboelse. Dette skyldes, at formålet med folkeregistreringen er at sikre en registrering af den faktiske bopæl.

Det er i Indenrigsministeriets vejledning nr. 141 af 10. august 1998 om folkeregistrering bl.a. anført, at det er uden betydning, om et sted efter almindelig sprogbrug kan kaldes en bolig, eller om stedet er registreret i Bygnings- og Boligregistret (BBR), hvis det er ubestridt, at en person opholder sig der. Som eksempler er i vejledningen nævnt sommerhuse, erhvervslejemål, hotelværelser og kolonihavehuse.

Personer med flere boliger til rådighed har ikke frit valg med hensyn til det sted, hvor de folkeregistreres. Det er i ovennævnte vejledning herom anført, at en lovlig helårsbolig altid skal gå forud for en ulovlig. Efter folkeregistreringslovgivningen kan der således aldrig ske tilmelding til sommerhuset, hvis man tillige har en lovlig helårsbolig. Dette gælder uanset boligernes kvalitet og den pågældendes tilknytning til disse.